

Paní Bradnová, která se narodila v Janovicích v roce 1928, za svůj život zažila všechny československé a české prezidenty. Dodnes vzpomíná na pohřeb Masaryka. V té době jí bylo 7 let.

(Sušil 1389 / Tatíčku starý náš) – hudba v pozadí

1:10:48-1:11:13 A pak, když prezident Masaryk umřel, tak tam nebyli rádia a Semera starosta měl rádio a to rádio dal ven a tam jsme se mohli poslouchat ten pohřeb Masaryka. Nejdřív jsme tam byli 3 pak 2 a do konce jsem tam zůstala sama.

1:11:33-1:11:43 Říkalo se, dokud' žije Masaryk nebude válka, až odejde Masaryk začne válka a skutečně to bylo.

Tato neblahá předpověď se bohužel naplnila a v březnu 1939 bylo zbylé území Československa anektováno německými vojsky. Během života v protektorátu nebylo ani na českém venkově výjimkou udání, které se nevyhlo ani rodině paní Bradnové.

56:11-56:20 A najednou přijel z Bydžova četník a povídá pane Schovánek zabil jste prase, jste udanej.

Pana Schovánka zachránila dobrotivost a lidskost místního četníka, který jim poradil výpověď.

56:37-56:44 Hlavu máte od švagra od řezníka z Vinar, zabil jste králíka a děláte trochu prejtu dětem.

Takové štěstí ale neměl známý z Hlušiček.

57:12-57:17 A toho pána sebrali a víc ho rodina neviděla.

Po válce se paní Bradnová seznámila se svým manželem. Po svatbě v roce 1951 se přestěhovala do Skřivan, kde žije až do současnosti. Rodina hospodařila do roku 1957 na vlastních polích. Navzdory vyvlastnění během procesu kolektivizace jim jejich láska k půdě (a ke zvířatům) zůstala a práce v zemědělství je provázela po celý život.

17:00-17:55 Moje první zaměstnání bylo v zemědělství a to mě zůstalo až do konce života. Nejdřív jsem chodila měli jsme tady družstvo pak jsme byli ve Sloupně ve družství, pak jsme byli v Bydžově sloučený. A ženský ze Sloupna chodily do Skřivan do fabriky na podzim a já chodila do Sloupna dojit krávy. Říkali prosím tě máš to u huby, jak se říká, a ty jezdíš do Sloupna. Já jsem se neuměla ve fabrice představit. Já jsem byla jen na tom poli a v tom kravíně a to byl můj život.

Soužití více generací pod jednou střechou bylo v té době běžné. Po smrti tchána se rodina rozhodla nechat udělat pomník u kameníka, který za práci dostal pytel pšenice a 30 vajec. I živnostníci byli trnem v oku komunistickému režimu. Proto po několika letech byla paní Bradnová kvůli tomuto výměnému obchodu vyslýchána. Během nákupů v Bydžově ji stihl manžel varovat.

22:23-22:41 To manžel věděl, že půjdu do krámu na šaty tak najednou přijeli do toho krámu šel okolo mě a povídá mně čtvrtník pšenice a 30 vajec nechod' odsad' až za dlouho mně řek.

22:48-22:50 Čekaj na tebe u holiče.

Výpověď obou manželů byla stejná a tato nepříjemná zkušenost už se naštěstí neopakovala. Paní Bradnová k tomu dodává.

24:26-24:48 Přinesli mně papír abych si ho přečetla a podepsala přísahám Bohu že jsem ten papír nepřečetla jak jsem byla vynervovaná a podepsala jsem to co mně dali a já plně věřím když jsou lidi u vejslechu že podepíšíou ani i to co neřekli ani co není pravda. To se stalo mně.

Podle svých vlastních slov paní Bradnová prožila život „od bídy až do blahobytu“. Na závěr jsme se jí zeptali na její vzkaz mladé generaci.

1:26:14-1:26:32 Aby se snášeli, aby jeden druhému nezáviděl, aby každému přál štěstí a zdraví. Nic víc si přát nemůžu, protože závist a nenávist to je hrozná nemoc.

1:26:35-1:26:49 Aby si vážili svobody a nezničili si ji, protože žádnéj nevíme, co nás čeká.